

УДК 930.25

В. В. БЕЗДРАБКО*

МЕТОДИ В АРХІВІСТИЦІ ТА АРХІВНИЙ МЕТОД: ДИСКУСІЯ ТРИВАЄ

Актуалізовано важливе теоретичне питання архівознавства – методології. Із посиланням на праці відомих зарубіжних дослідників Лучани Дюранті та Джованні Мікетті порушено тему універсального методу в науці, міждисциплінарних запозичень і методологічного плюралізму. Слушність та контроверсійність міркувань колег спонукала до активнішого освоєння зарубіжного архівознавчого методологічного досвіду.

Ключові слова: архівістика; архівознавство; метод; методологія; архівний метод; Лучана Дюранті; Джованні Мікетті.

Інтелектуальний рух, який охопив на рубежі століть гуманітарні науки, характеризується особливою увагою до дослідницьких методів, що пов'язано з апробацією та поширенням новітніх методичних можливостей в умовах тотальної інформатизації суспільства, формування і розвитку е-середовища. Ці події спричинили нове окреслення предмету гуманітаристики, способів його пізнання, а заодно й визначення її місця у сонмі наук. Полемічно налаштовані колеги-новатори знову запропонували рішучі ревізійні верифікації “старих методик” з акцентом на неперевершеності можливостей інформаційних метод. При цьому чисельні приклади вдалого застосування останніх щільно лягають в основу твердження про їх універсальність і переваги водночас. Визнання їх правомочності й легітимності супроводжується пропозиціями прийнятних варіацій застосування, що породжує новітні методичні матриці для науки.

* *Бездрабко Валентина Василівна* – доктор історичних наук, професор, завідувач кафедри документознавства та інформаційно-аналітичної діяльності Київського національного університету культури і мистецтв; старший науковий співробітник відділу архівознавства Українського науково-дослідного інституту архівної справи та документознавства (за сумісництвом).

Актуалізація методики гуманітарного дослідження спричинила адекватну реакцію у вигляді захисту традиційних методів і водночас схвалення необхідності застосування інформаційних технологій, коли це предметно виправдано. Утім, незалежно від різноманіття можливих методів науки є питання, що виглядають основоположними для кожного з них. Ідеться про їх статус, універсальність чи спеціалізацію, залежність від соціокомунікаційних чинників, дослідницьких завдань і практичної діяльності. Зупинимось на цьому докладніше.

Змістом пізнання є, безумовно, отримання знань, народжених у результаті збирання, систематизації, верифікації фактів, пояснення причинно-наслідкових зв'язків між ними, узагальнення одержаної інформації та іншими операціями, які традиційно називають мисленевими. Пізнання як дослідницька практика потребує певних умінь, навичок, а ще – знарядь і засобів, за допомогою яких можна здобути нове знання чи підтвердити чинне.

Знання постійно перебуває під прицілом дослідника, котрий намагається предметно перевірити, підтвердити, доповнити або спростувати його за рахунок внутрішнього об'єктного потенціалу й зовнішнього, дотичного до нього. Перевірене й підтвержене знання є надійним тільки до того часу, доки хтось раціонально обгрунтовано не заперечить його. Кризь сумніви і критику торується шлях до нового знання, а заодно й актуального образу науки. Поняттєво й мовно сформоване, укладене в дискурс знання складає теорію, яка виступає водночас підсумком і підмурком емпіричних практик та їхньою екстраполяцією на внутрішньо пов'язані категоричні судження про певну сферу діяльності чи галузь науки.

Основою пізнавальної діяльності, крім об'єктивних і суб'єктивних спонукальних мотивів дослідника, є метод. Цей термін з'явився ще в античні часи, разом із початками науки і філософії. Упродовж багатьох століть сміливці намагались віднайти універсальний метод, висновуючи довкола цього розмаїті методології. Найбільші з них оптимісти, наприклад, Р. Декарт, заявляли про те, що за природою метод є здатністю правильного судження усіх без винятку людей¹. Проте “правильно керувати розумом”, аби досягати обраних цілей і вирішувати необхідні завдання, можуть далеко не всі, а відсторонитися при цьому від суб'єктивного взагалі виявилось нездоланною справою.

Незважаючи на очевидність зробленої тут зауваги, декартове твердження культивувалося тривалий час і ототожнювалось із раціоналістським поглядом на метод. Лише в XIX ст. класичні картезіанські засади, на яких базувалося ставлення до методу, докорінно були переглянуті, а тодішні модерні методології продемонстрували ці зміни. Утім і донині багато традиційних ідей “чистого розуму” продовжують

існувати, а метод і методологія будь-якої науки залишаються одними з найскладніших теоретичних питань.

У ХХ ст. формується переконання в тому, що метод унормовує й універсалізує ведення будь-якого дослідження, конструюючи й деконструюючи знання в постмодерністській атмосфері. Наприкінці минулого століття методологи науки (Т. Кун, І. Лакатос, К. Попер та ін.) заговорили про неможливість розроблення єдиного універсального методу з директивним приписом обов'язкових дій, процедур, їх програмування й регулювання у визначеному науковому напрямі. Під цим кутом дослідники Європи, США зауважили про доцільність і необхідність *методологічного плюралізму*, демонструючи розмаїття методів і *прагматизм* їх застосування. Прагматичний принцип полягав у тому, що мета студіювань визначає вільний вибір методів, а не навпаки.

Застосування єдиного конкретного методу звужує перспективи очікувань дослідника й "обкрадає" результат, робить його фрагментарним і неповним за рахунок нереалізованих можливостей. Складно спростувати відомий висновок науковців про локальну, а не універсальну його ефективність. Таке твердження творить виняткової форми іншість методології, коли об'єкт дослідження визначає метод, предмет накладає на нього свої властивості та модифікує їх, а істина потребує методологічного плюралізму, аби уникнути догматичних однобоких інтерпретацій.

Тема методології науки залишається актуальною і потребує нового пошуку. Маніфестований нині методологічний плюралізм порушує низку проблемних питань, пов'язаних із доцільністю апробації розмаїтих методологій і розумінням мети оперування ними, меж (чи безмежжя) експерименту та саморефлексії про "найкращий" метод і поєднання методів у дослідницькому процесі. Окреслити основні моменти становлення й змісту універсального архівного методу та міждисциплінарний вплив на методологічний плюралізм архівістики й склали мету розвідки.

Для українського архівознавства теорія (у т. ч. і методологія) так само залишається актуальним дискурсом. Вивчаючи історіографію часів сучасної України, відзначимо обмаль праць, присвячених теорії науки, зокрема методології архівознавства. І хоча про його теорію згадують у навчальних посібниках і дисертаційних дослідженнях (часто просто для годиться), коли визначаються з методологічною основою та методикою проблемно-тематичних студіювань, утім, мабуть, чи не єдиним комплексним теоретико-методологічним науковим виданням, написаним в академічному стилі, стала праця професорки І. Б. Матяш "*Архівознавство: методологічні засади та історія розвитку*"², яка за змістом і структурою викладу, на нашу

думку, виразно вийшла далеко за межі декларованого на сторінках видання “навчального посібника”. Відзначимо, що дослідження фактично зафіксувало стан й окреслило проблеми вітчизняної архівістики³. Проте, повторимося, тема не належить до шалено популярних і потребує більшої уваги через її важливість для будь-якого дослідницького проекту, особливо в умовах пришвидшених технологічних змін можливостей дослідника.

Тим часом знайомство з зарубіжною проблемно-тематичною історіографією переконує нас у її тривалому студіюванні. Виявлений інтерес до питання “вивів” на доволі своєрідну і цікаву, на наш погляд, розвідку знаних архівістів сучасності Лучани Дюранті та Джованні Мікетті під красномовною лаконічною назвою “Архівний метод” (“*The Archival Method*”)⁴, опубліковану в науковому збірнику 2017 р. “Дослідження в архівній мультиверсії” (“*Research in the Archival Multiverse*”) під редакцією не менш відомих фахівців з ім’ям – Е. Джилліленд, С. Мак-Кемміш та Е. Ло⁵. Їхні підходи до архівного методу привернули увагу і викликали непідробну цікавість, спонукавши нас поділитися міркуваннями на полях авторських роздумів.

За плечима обох поважних професорів – багаторічна викладацька практика в університетських аудиторіях, успішне керування дослідницькими центрами з вивчення сучасних документів, архівів і проблем їх побутування в цифровому середовищі, координування й активна участь у міжнародних, національних наукових проектах, стандартизації галузей керування документаційними процесами та архівної справи, що допомогло апробувати здобутий неабиякий методологічний досвід і знайшло втілення в багатьох знакових працях. Зупинимося на важливих для розуміння аспектах архівного методу, висвітлених у короткій публікації, докладніше. Це, на нашу думку, дозволить розхитати певний догматизм, усталеність у вивченні та висвітленні порушеної теми вітчизняними фахівцями.

Ми погоджуємося з колегами в тому, що архівісту легше практикувати архівний метод, ніж пояснити, що це таке⁶. Але дискурс довкола теми є надважливим і водночас невичерпним. Так само більшості фахівців немає необхідності вправлятися з тим, щоб визначити, описати й демонструвати дослідні методи професійній спільноті. Однак це важливо для процедурного дисциплінування пошуку, отримання актуальних знань.

Отже, для повнішого розуміння архівного методу важливе значення має загальна інтерпретація його походження. Для професорів Університету Британської Колумбії Л. Дюранті та її колеги з Римського університету ла Сап’єнца Дж. Мікетті *метод науки* зумовлюється генетично і формується в оточенні різноманітних споріднених, близьких чи віддалених теорій, або тих знань, які дистанціюють від

елементарної емпірії. Концепція генетичного походження методу породжує необхідність з'ясування родової належності архівознавства та інтенції стосовно середовища виникнення й розвитку. На їх глибоке переконання, наука про архіви належить гуманітаристиці, веде своє походження від правової науки й розвивається в тісній співпраці з філологічними, історичними дисциплінами аж до ХХ ст.⁷ Зарахування ними архівознавства до гуманітаристики вказує на те, що в загальному це наука про людину, яка займається вивченням її діяльності та результатами від цього⁸.

У минулому столітті архівознавство починає повільний рух від гуманітаристики до соціальних наук. Особливо це помітно в англосаксонських країнах, де архівістика стала невід'ємною частиною освітніх програм численних шкіл бібліотечних і інформаційних студій. Цей рух наклав відбиток на характер досліджень і зміст тих завдань, які довелося розв'язувати архівістам. Це, безперечно, впливало на методику, а отже й теорію архівознавства. Арсенал методів збагатився за рахунок необхідності студіювати соціальну діяльність архіву, зокрема його комунікації, статус як ланки культури, знаку, тексту, суспільного явища тощо. Якщо спочатку взірцевим конструктом для методики архівознавства були, наприклад, історія, філологія, правознавство та інші "представники" гуманітаристики, то з другої половини ХХ ст. і нині практикують методологічні запозичення теорій соціальних, інформаційних наук.

На цьому тлі нетрадиційно визначаються "демаркаційні лінії" об'єктно-предметної сфери, термінологічні запозичення архівознавства, практикується міждисциплінарна парадигма знань і еклектичні зліпки різних теорій у межах однієї науки. Тож виявлення й окреслення локусу походження архівознавства уможлиблюють розуміння змісту і значення традиційних архівних методів, оперування якими має давню історію. Говорячи про вітчизняні студії з методології архівознавства, відмітимо, що більшість із них також помітно корелюється походженням науки.

Вузловим моментом міркувань Л. Дюранті і Дж. Мікетті стало зосередження прискіпливої уваги на функціях архіву, які для них є не просто "елементарною" реальністю, а незамінним способом пізнання універсального архівного методу. Саме такий підхід до розкриття теми підкреслює принципову специфіку їхнього дискурсу та парадигми методології архівознавства. Фундаментальними архівними функціями ідентифікуються такі: експертиза – комплектування, класифікація – описання, зберігання – консервація, керування – адміністрування, довідковий апарат – доступ⁹. Автори свідомі щодо неоднозначності їхнього формулювання, унітарності чи автономності, повноти переліку, термінологічного визначення й означення тощо. Проте лише у прив'язці

до прикладних функцій, на їх думку, є сенс говорити про конкретні дії архівістів, спрямовані на досягнення дослідницької мети, реалізацію особливої місії в суспільстві¹⁰. Інакше кажучи, природа кожної архівної функції визначає вибір методу, який у свою чергу співвизначає результат діяльності. Деякі методологічні вади в міркуваннях, на нашу думку, свідомо були допущені для того, аби увиразнити твердження про те, що дослідження посередництвом методу лежать в основі реалізації будь-якої архівної функції.

Основою кожного виду архівної діяльності колеги вважають *дослідницьку функцію*. І хоча остаточно визначитися з її статусом (мета-, суб-функція, функція) не вдається, утім беззастережно стверджується про дослідження як невід’ємний і фундаментальний компонент архівної практики будь-якого змісту. Оригінальності в цьому твердженні небагато, адже про це писали ще архівісти XVI ст.¹¹ Тим не менше започаткована тоді тісна ідентифікація архівних досліджень з відповідною практикою, а отже їх інтеграція стали основою розвитку теорії, методології архівознавства¹².

Терміном “*архівні дослідження*” Л. Дюранті та Дж. Мікетті позначають ті, які проводяться з метою вивчення тем архівістики. Під цим кутом треба пильніше придивитися до їх меж, змісту, проблематики. У практичному застосуванні це положення означає, що об’єктом уваги і спрямованістю дослідних старань архівіста може бути віддавна визнане за належністю до архівної галузі питання. Проте для примноження знань необхідно й доцільно послуговуватися здобутками різних суспільних сфер, наук, їх методологій, які потім можуть постати частиною власного “інтелектуального озброєння”¹³. Головними архівними дослідженнями, на думку Л. Дюранті й Дж. Мікетті є ті, що націлені на вивчення *документа* чи *фонду*, та потребують для досягнення конкретних цілей відповідних методів¹⁴. Якщо ж ідеться про студії, пов’язані з контекстом їх створення, користування, збереження, політикою, законодавством і загалом із питаннями, що стосуються відповідної практики, вони так само є архівними, але вже іншого порядку.

Наприклад, державна політика сама по собі не може бути об’єктом архівознавства. Проте студіювання державної політики як важеля впливу на розвиток архівної справи слід беззастережно вважати такими. Звична для нас класифікація документів сприймається архівною темою. Утім напрацьовані в архівістиці класифікації документів мають поширене застосування в інших практиках і галузях знань. Зауваження Л. Дюранті та Дж. Мікетті є особливо актуальним для нас з огляду на поширену думку в українській вищій школі щодо викладання окремих дисциплін, з якою ми неодноразово стикалися. До прикладу, архівний менеджмент для архівістів має право викладати лише фахівець із ме-

неджменту, а не архівіст, або ж історію державних установ – професіонал із державного управління, та не історик.

Будь-які “зовнішні” знання, запозичені наукою, можуть стати “внутрішніми”, та навпаки. Ця думка знайшла яскраве відображення в ідеї Л. Дюранті і Дж. Мікетті про те, що автохтонне, “автономне” внутрішнє ядро архівних знань” невелике й незмінне від шумерських часів¹⁵. Зауважимо, подібні міркування щодо давності й константності дослідних напрямів вивчення документів зустрічаємо також і в монографії С. Г. Кулешова “Документознавство: історія. Теоретичні основи”¹⁶.

Збагачення і розвиток “ядра” архівознавства відбувається за рахунок зовнішніх запозичень, у т. ч. методологічних. “Ядро” чітко контролює притік знань із-зовні та моделює необхідний результат взаємодії “внутрішньої” й “зовнішньої” складових¹⁷. Спочатку продуктивним виявився зв’язок архівознавства з історією, що подарував історичний метод критики. Згодом міцні стосунки з бібліотекознавством вплинули на пошукові практики і теорію евристики. Розвиток менеджменту й механізація управлінських процесів докорінно змінили характер роботи з документами. І, нарешті, інформаційні науки відкарбувалися на природі зв’язків архівів і технологій, а суспільні – спонукали до дискусії про *архівні* право, політику, ідентичність, цілі, комунікації тощо¹⁸.

Проте, як справедливо зауважують Л. Дюранті і Дж. Мікетті, запозичення може бути продуктивним лише за однієї умови, якщо завдяки цьому досягається успіх у дослідженні, підтверджується корисність міждисциплінарних інвазій. Пройшовши селективний відбір, запозичення освоюються “архівним ядром” і перетворюються в архівні знання. Тож архівознавство постійно стикається й інтегрується з різними галузями знань, науками, збагачуючись і розвиваючись при цьому. Поряд з уже класичними ідеями, фахівці роблять суттєву за увагу на тому, що будь-які запозичення мають *органічно* “входити” в систему наукових знань і відповідати усім її складовим – теорії, методології, практиці, аби підтримувати їх цілісність¹⁹. Попри можливість оперувати методами інших дисциплін, кожна наука, вважають дослідники, зобов’язана дбати й напрацьовувати власну методологію, навіть, якщо вона початково буде інтердисциплінарного походження. Жоден метод, що “прийшов” ззовні, не може залишатися механічно запозиченим, бо має “перетравитися” архівною теорією та апробуватися практично.

Добре розуміючись на методології науки та її еволюції, Л. Дюранті і Дж. Мікетті значну увагу приділяють висвітленню періоду панування в історії архівознавства ідеї *універсального (загального) методу*. Ці пошуки вони датують ХІХ ст. і пов’язують з архівістом Ф. Боніані (хоча подібне спостерігалось і раніше), який, крім відомих організа-

ційних діянь щодо заснування та розбудови архівів Тоскани, плідно й докладно писав про особливий порядок документів у фондах, згодом щедро ділячись міркуваннями зі студентами університетів Італії²⁰. Через укоріненість походження документів і фонду в минулому цей метод було названо *історичним* (metodo storico). У Франції від здобув назву повага до фонду (respect des fonds), у Німеччині – *провенієнц принцип* (Provenienz Prinzip). Виникнення цих понять означило тогочасну реальність – прагнення підтвердити якісно нове розуміння такого документального феномену як *фонд*.

Пошуки універсального методу в архівознавстві, попри деяку утопійність проекту, запропонували фаховій спільноті різні його варіації. Майже через 100 років співвітчизник і колега Ф. Боніані – авторитетний архівіст-палеограф Дж. Ченкетті, розвиваючи ідею історичного методу як практичного розв’язання проблем архівістики, змінив його першу частину назви на архівний, проголосивши основоположним інструментом для нової теорії архівознавства і тим самим перевернувши “архівний світогляд”²¹. На глибоке переконання Л. Дюранті і Дж. Мікетті, цей тактичний хід возвеличив історичний метод із методу, що підтримує “архівну науку”, до методу, на якому тримається “наука в архіві”²². Пізнавальне зацікавлення архівним методом як явищем не тільки практичного застосування, але й історичних, теоретичних візій, спонукало авторів розвідки до детального розкриття його змісту.

Наріжним поняттям архівістики поважна професура називає *архівний документ*, а його основоположними функціями – бути правовим доказом та слугувати історичним джерелом. Звичайно, є інші думки та погляди стосовно поліфункційності архівного документа, наприклад, у В. М. Автократова, який додавав при цьому ще й управлінський, економічний, культурний ефекти і з чим складно не погодитися. Проте для Л. Дюранті і Дж. Мікетті, повторимося, все зводиться до його правової та джерельної функцій. На їхню думку, архівний метод може пояснити генетичний, діалектичний, формальний, структурний, функційний та інші аспекти архівних *документа, фонду* як явища. Останні виступають водночас об’єктом і чинником дослідницької та будь-якої іншої діяльності архівістів. Усталюючи міркування, вони враховують різні виміри і зміст науково-дослідних завдань, які доводиться виконувати архівістам, вивчаючи документ чи фонд. Наприклад, *суспільне середовище*, що визначає роль, статус і значення архівних документа, фонду; *технічний контекст*, який детермінує профіль і платформу реалізації дослідницьких завдань тощо. Проте додаткові параметри регулювання основних напрямів архівної діяльності лише увиразнюють фундаментальні пошуки, сутність яких полягає у вивченні документа та фонду.

Для досягнення необхідного пізнавального ефекту завжди важливо дотримуватися системної цілісності. Саме тому у фокусі уваги слід тримати не тільки документ чи фонд, але і їх авторів (установу чи приватну особу), оскільки це допомагає визначити чинники, умови, обставини, контекст їх виникнення та зумовленість змісту і складових. Універсально формулюючи спільні основи для будь-якого архівного дослідження, архівісти посилаються на генеративну думку Дж. Ченкетті про те, що студіювання починається з визначення функційної діяльності авторів документів, аби точно знати, як їх було виконано та задокументовано²³.

Утім, попри очевидну історичність документа, архівного фонду як явищ ототожнювати чи підміняти історичний і архівний методи не варто. Про відмінність між ними стверджував ще один італійський архівіст минулого століття А. Кассезе у знаковій праці з красномовною назвою *“Історичний метод в архівістиці”* (*“Del metodo storico in Archivistica”*), якою проголосив автономію архівної науки від історії ще в середині ХХ ст. на тлі існування очевидної іншої культурної системи й традиції²⁴. Його німецький колега А. Бреннеке в своєму *“Архівознавстві”* (*“Archivkunde, ein Beitrag zur Theorie und Geschichte des europäischen Archivwesens”*) також указував на відмінність між об’єктивною реальністю та історією архівного фонду (виявлену за рахунок застосування архівного методу) і установи, яка є його утворювачем (з’ясовану за допомогою історичного методу)²⁵. Але цю невідповідність він пропонує розв’язати завдяки архівісту, відвівши тому роль посередника і присвоївши творчу функцію, що дозволило накласти шляхи реконструкції архівного фонду та історію фондоутворювача²⁶. І вже наприкінці ХХ ст. їх співвітчизниця, екс-керівник Марбурзької архівної школи та екс-віце-президент Федерального архіву Німеччини А. Менне-Гарітц категорично й рішуче відстоює відмінність між історичним і архівним методами тільки тому, що останній є самодостатнім і знаходить концепційну та методологічну автономію в межах власної науки, бо має свій об’єкт прикладання. Відмінність між ними, на думку Л. Дюранті і Дж. Мікетті, полягає також в особливостях розвитку історії й архівознавства, коли їхні теорії зумовлюють методологію²⁷. Наприклад, теоретичні уявлення про природу фондів, сформовані в лоні архівознавства, загалом і конкретно детермінують методологію вивчення архівних фондів²⁸.

Дослідницькі методи архівістики виникають синхронно з архівною практикою і формуються під впливом *розуміння* природи документів та адміністративних компетенцій, правових повноважень, процедур і процесів, продиктованих ними. Для вивчення документа першочергове значення, як вважають фахівці, має його розуміння дослідником, що й слугує підставою для проведення експертизи – точки відліку *“архівного життя”*.

Для розуміння документа важливо обрати правильний алгоритм інтерпретації й необхідну для цього теоретичну основу, заземлену на його властивостях і ознаках. У той час для експертизи знаковою є доволі чітко сформульована авторами цільова установка: всі документи однаково важливі для фонду, якому належать, тому що вони підтримують його існування і всі фонди так само суспільно значущі, оскільки необхідні для формування світової документальної спадщини²⁹.

Таке ставлення до документа, коли розуміння передуює експертизі, не завжди однозначно сприймається фахівцями і доволі бурхливо дискутується. Вивчення документа з метою розуміння, а за тим і доведення достовірності залишається, на думку колег, першочерговим завданням, згідно з яким обирається метод. Реагуючи на цю пізнавальну ситуацію, Л. Дюранті та Дж. Мікетті пропонують змінити ставлення до документа як до доказу, істини. І не тільки тому, що той може бути недостовірним чи ненадійним (неточним, неповним) за змістом, а тому, що він розглядається лише “відкритим вікном”, яке уможливило доступ до реальності, та не є абсолютним доказом. Це зовсім не очевидність чи аксіома, а радше гіпотеза, яка в кожному конкретному випадку вимагає доведення. Спрощення відносин між доказом (документом) і реальністю спричиняло викривлення пізнання істини.

Архівісти закликають не сприймати документ і його зміст як “прямий вихід” на реальність, оскільки правда може бути поза межами тексту. Як зазначають Л. Дюранті з Дж. Мікетті з посиланням на працю А. Менне-Гарітц *“Експертиза або документація: чи можемо ми оцінювати архіви, селекціонуючи зміст?”* (*“Appraisal or documentation: can we appraise archives by selecting content?”*), у рамках інтерпретаційної архівної теорії документ є результатом складних закономірних соціальних і документаційних процесів, процедур, цілей і повноважень того, хто його укладає. Архівісти дотримуються думки, що він складається, у першу чергу, зі знаків, сигналів³⁰. Наприклад, це можуть бути креслення, помітки, виправлення того, хто за своїми функційними обов’язками фактично бачив, читав документ і знає про чинники, що криються за його появою та важливістю виконання зафіксованих оперативних рішень. Всі невербальні знаки мають бути так само інтерпретовані в контексті розкриття змісту документа й того, які документаційні процеси відбувалися і хто несе відповідальність за них³¹.

Апелюючи до універсального архівного методу, дослідники прагнуть з’ясувати відносини між зовнішніми і внутрішніми елементами документа, його структурою та контекстом. Розуміння документа дозволяє, знову ж таки, ухвалювати рішення щодо його описання, упорядкування, класифікування, використання тощо. Для цього пропонується широке послугування іншими науковими дисциплінами: палеографією,

хронологією, сфрагістикою, геральдиком, кодикологією, топонімією, епіграфією, текстологією і т. д. Проте найважливішими колеги вважають можливості дипломатики, підтримуючи думку французького історика М. Блока, котрий писав про 1681 р. як переломний момент в історії людського розуму, відправну точку в еволюції критики архівного документа³².

Відома шана Л. Дюранті до дипломатики спонукала її спільно з колегою студійованої публікації ще раз оприсутнити власні думки на шпальтах збірника³³. Дисципліна тлумачиться ними як корпус понять, методів аналізу документів та оцінки їх достовірності³⁴. Головним “обов’язком” дипломатики науковці називають розрізнення елементів, атрибутів документа і вивчення “відносин” між текстом та його автором чи дослідником³⁵. Дипломатика живить розроблення нової концепції методології, методів, пояснюючи, як розуміння може забезпечити основу для примноження нових знань в архівознавстві.

У той час як історики зазвичай не можуть спостерігати те, що вони вивчають (історичне знання майже завжди опосередковане джерелом, якщо це не факти, події чи процеси сучасності), архівісти ж навпаки, мають справу з фактами, якими вони є (тобто, документи, фонди) і як вони є в архіві (метод, функції)?³⁶ Критичний метод історії, опертий на міждисциплінарні можливості, для досягнення “кінцевої інтерпретації” може запозичувати “зовнішні” знання. З іншого боку, архівний метод може інтегрувати результати пошуку з концептуальним і методологічним “зовнішнім” розумінням документа та досягати відповідних висновків. Отже, архівний метод використовує “інтерпретаційну рамку” методології архівознавства в поєднанні з методиками інших дисциплін.

Чи можна вирішити всі дослідницькі завдання архівістів за допомогою універсального методу в умовах постійної мінливості “архівного фону”? Певно, що ні, роблять висновок Л. Дюранті та Дж. Мікетті, але це той фундамент, який буде підтримувати розвиток методології й теорії науки, жити і зміцнювати її, сприяючи традиційним зв’язкам між науками та дбаючи про залучення нових “союзників”³⁷. Майбутнє науки про архіви залежить, на їх думку, від серйозних міжнародних проектів, творчих міждисциплінарних студій, постійного діалогу, інтеграції та глобалізації документальної архівної спадщини людства, єднання наукового співтовариства, дослідників соціальних наук і гуманістики³⁸. І з цими заувагами відомих архівістів складно полемізувати.

Осмислення архівного методу та перспектив його розвитку триває, а актуалізовані вченими ідеї залишаються популярними в сучасному архівознавстві. Можна сумніватися в невичерпності можливостей архівного методу, але не в необхідності його студіювань. У такий спосіб

вирішуються фундаментальні питання науки, а діалогічна активність довкола них стає творчою і продукує нові ідеї для обговорення. Дискусія триває і триватиме...

¹ *Декарт Р.* Рассуждение о методе, чтобы верно направлять свой разум и отыскивать истину в науках // Декарт Р. Сочинения: в 2 т. Т. 1. Москва: Мысль, 1989. С. 250–296.

² *Матяш І.* Архівознавство: методологічні засади та історія розвитку: навч. посіб. Київ: Видавничий дім “Києво-Могилянська академія”, 2012. 515 с.

³ Там само. С. 94–103.

⁴ *Duranti L., Michetti G.* The Archival Method // Research in the Archival Multiverse. Clayton: Monash University, 2017. P. 75–96.

⁵ Research in the Archival Multiverse / edited by Anne J. Gilliland, Sue McKemmish and Andrew J. Lau. Clayton: Monash University Publishing, 2017. 1064 p.

⁶ *Duranti L., Michetti G.* The Archival Method ... P. 76.

⁷ Ibid. P. 75.

⁸ Ibid.

⁹ Ibid. P. 77.

¹⁰ Ibid. P. 78.

¹¹ *Born L. K.* Baldassarre Bonifacio and His Essay “De Archivis” // The American Archivist. 1941. № 4. P. 221–237; *Idem.* The “De Archivis commentarius” of Alberto Barisoni, 1587–1667 // Archivalische Zeitschrift. 1955. № 50/51. S. 12–22.

¹² *Duranti L., Michetti G.* The Archival Method ... P. 78.

¹³ Ibid. P. 80.

¹⁴ Ibid.

¹⁵ Ibid. P. 81.

¹⁶ *Кулешов С. Г.* Документознавство: історія. Теоретичні основи. Київ, 2000. С. 12–13.

¹⁷ *Duranti L., Michetti G.* The Archival Method ... P. 81.

¹⁸ Ibid. P. 82.

¹⁹ Ibid.

²⁰ Ibid. P. 84.

²¹ *Cencetti G.* Scritti archivistici. Roma: Il Centro di ricerca editore, 1970. P. 9–39.

²² *Duranti L., Michetti G.* The Archival Method ... P. 85.

²³ Ibid. P. 86.

²⁴ *Cassese L.* Del metodo storico in Archivistica // Società. 1955. № 5. P. 878–885.

²⁵ *Brenneke A.* Archivkunde, ein Beitrag zur Theorie und Geschichte des europäischen Archivwesens. Leipzig: Koehler & Amelang, 1953. XX, 542 s.

²⁶ *Duranti L., Michetti G.* The Archival Method ... P. 88.

²⁷ Ibid. P. 87.

²⁸ Ibid.

²⁹ Ibid. P. 88.

³⁰ Ibid. P. 90.

³¹ Ibid.

³² Bloch M. *The Historian's Craft*. Manchester: University Press, 1967. P. 81.

³³ Duranti L. *Diplomatics* // *Encyclopedia of Library and Information Science* / ed. Marcia Bates, Mary Niles Maack and Miriam Drake. New York; Basel; Hong Kong: Marcel Dekker, 2009; *Idem*. *Diplomatics: New Uses for an Old Science* // MacNeil H. *Trusting Records: Legal, Historical, and Diplomatic Perspectives*. Dordrecht: Kluwer Academic Publishing Group, 2000. P. 77–85; Turner Ja. *Experimenting with New Tools: Special Diplomatics and the Study of Authority in the United Church of Canada* // *Archivaria*. 1990. № 30. P. 91–103.

³⁴ Duranti L., Michetti G. *The Archival Method ...* P. 91.

³⁵ Ibid.

³⁶ Ibid.

³⁷ Ibid. P. 92–93.

³⁸ Ibid. P. 93.

An important theoretical issue of archival studies – methodology has been updated. Referring to the works of well-known foreign researchers Luciana Duranti and Giovanni Miketti, the theme of the universal method in science, interdisciplinary borrowing and methodological pluralism has been raised. Honesty and controversy of colleagues' considerations led to more active development of foreign archival methodological experience.

Key words: the archival science; methods; methodology; the archival method; Luciana Duranti; Giovanni Miketti.